

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ εἰσέλθῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάσῃ — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Πρώτη τοῦ Ἰουνίου
κι' ὑπογραφή δανείου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶτα μὲ πονέντε.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια,
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μιά δεκάρα
κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλῃ — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ποῦντος ἑβδομηνταένα,
καὶ μιζέρια ὀλοένα.

Ἡ γενναία Κρήτη
πόλεμον κηρύττει.

Ἀστράφτουν ἄρματα βαρεῖα ἐκεῖ ὅτ' Ἄ Μ π ο υ τ σ ο υ -
ἐλευθεριὰ τὰ στόματα καὶ πάλι ψιθυρίζουν, ἰ ν ᾱ ρ ῖ α,
σηκώνονται τ' ἀληθινὰ τῆς Κρήτης παλληκάρια
καὶ τοῦ Σουλτάνου τὰ χερτὰ ποδοπατοῦν καὶ σχίζουν.
Πάλι ζητοῦν τὸ δίκιο τῶν ἀδικημένοι σκλάβοι
καὶ πολεμόκρατη φωνὴ τὰ στήθερα τῶν ἀνάβει.

Καὶ τὸ γενναῖον σάλπισμα τῆς τουρκομάχου Κρήτης
δὲν συγκινεῖ σὰν κι' ἄλλοτε τῆς σάπιας μας καρδιάς...
κοιμᾷτ' ἐδῶ μακάριος ὁ κάθε Συβαρίτης
καὶ μ' ἕνα γουρ γ ο υ λ ῖ δ ι ο ν σκοτίνει τῆς βραδυαῖς...
Ὅταν ἐκεῖνος ζῇ καλά, χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ,
ἐπαναστάσεις κι' αἵματα ἡ Κρήτη ἄς γυρεύῃ.

Ὅπου δὲν φαίνεται λ ο υ φ έ ς, ὅπου παρᾶς δὲν εἶναι,
δὲν συγκινεῖται σήμερα τῆς γῆς αὐτῆς ὁ Ἕλλην...
δὲν τὸν ἐμπνέουν θούρια κι' ἐλευθεριᾶς μυρσίναι
καὶ μόνον εἰς πολιτικὴν συντάσσεται ἀγέλην.
Ἄν θέλετε νὰ κινήθῃ κι' ὅλος φωτιὰ νὰ γίνη,
μὰ θέσι μόνο δώστέ του καὶ τὴ ζωὴ του δίνει.

Καὶ τί μᾶς μέλει βέβαια ἡ Κρήτη ἂν ἀνάβῃ;
μήπως ἐμεῖς δὲν ζοῦμ' ἐδῶ μ' ἐλεύθερον ἄερα;
αὐτοὶ ποῦ σίδερα βαστοῦν, αὐτοὶ ποῦ εἶναι σκλάβοι,
ἄς πολεμοῦν εἰς τὰ βουνὰ καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα.
Τώρα εὐρέθησαν κι' αὐτοὶ πολέμους νὰ μᾶς ψάλουν...
δὲν τοὺς ἀφίνει, ἀδελφέ, τὸν σ β έ ρ κ ο τ ο υ ς νὰ [βγάλουν;

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχουμε ὅτ' ἡ δάχη μας δεσπότη;
πρέπει νὰ ζοῦμε πάντοτε ἀπάτριδες καὶ δοῦλοι,
γιὰ νὰ ξυπνοῦν τὰ νεῦρά μας τῶν τουφεκιῶν οἱ κρότοι
καὶ μὲ παλμούς νὰ ψίλωμε τὴν Λαύρα καὶ τὸ Σοῦλι;
Πρέπει λοιπὸν ὅτ' ἡ χερὶς μας νὰ σέρνωι ἄλυσίδα,
γιὰ νὰ ὀνειρευώμεθα καλλίτερη πατρίδα;

Ἐπέρασαν ἀγύριστοι τόσο καιροὶ ὡραῖοι...
τότε κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ λέγεται μεσίτης,
σὰν δούλους δὲν μᾶς ἔπερναν ὁμογενεῖς Ἑβραῖοι
καὶ τῆς κερδιστῆς ἐφτέρωνε ὁ γέρο-Ψηλορήτης.
Εἰς τὸν ἐλάχιστον σεισμόν τὸ ἔθνος ἐκινεῖτο
κι' ἐώρταζε τὸν πόλεμον μὲ στέφανο καὶ ζήτα.

Προσμέναμε νὰ μάθωμε τί ἔκαμε τ' Ἀ ρ κ ᾶ δ ι,
μὲ νίκης ἐτρεφόμεθα ὀνειράτα γλυκά,
μ' ἕνα κεῖ ἐτρέχαμε ὅσους δρόμους κι' ἴδε βράδυ
καὶ ὅλοι ἐδιαβάσαμε τὰ νέα Κρητικά.
Κι' ἐφαίνετο παραυθαῖον ἀρχαίου παλληκάρου
ὁ Τουρκομάχος Κ ό ρ α κ ᾱ ς κι' ἡ γέννα τοῦ Κρητάρου.

Βροντήσετε κι' ἀστοίψατε, τῆς Κρήτης παλληκάρια,
σεῖς σώζετε τὴν λεβεντιὰ τοῦ γένους μας ἀκόμα...
καλλίτερα μὲ; ὅτ' ἡ σηλιάδα νὰ ζήτε σὰν λειοντάσια,
νὰ τρώτε μ' αἷμα τὸ ψωμὶ σὲ σκλαβωμένο χῶμα
καὶ νὰ σᾶς βλέπῃ ἡ Τουρκιὰ ἐπαναστάτας γέροντες,
παρὰ νὰ γίνετε καὶ σεῖς καθὼς τοὺς ἐλευθέρους.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἐπεὶ ὁ Γλάδων, Περικλῆ, ἀπροσδοκῆτως πάνυ καὶ ἤλθε ὁ Σαλισβουρὺ μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.
Ὁ Γλάδων ἀνὰ ἀνθρώπος ἐκ τῶν φιλελευθέρων, καθόλου δὲν ἐννόησε τῶν Ἀγγλῶν τὸ συμφέρον καὶ εἰς τῶν Λόρδων τὴν βουλὴν καὶ εἰς τῶν Κοινο-
[τήτων
παραπολύ, βρὲ Περικλῆ, τοὺς ἐμπαίνει ὅσον μύτον, εἰς μάτην δὲ τοῦ ἔλεγε ὁ φίλος του Φίτο-Μῶρις:
«Ἐχε τὸν νοῦ σου, μαλ' ἔτι, μὴν ἐνοχλῆς τοὺς Τόρεις.»
Ὁ Γλάδων ὅμως, Περικλῆ, καθὼς καὶ οἱ Οὐτίγοι, ἐνόμιζαν πὺς οἱ ἐχθροὶ ἦσαν πολὺ ὀλίγοι, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου, κύριε, ὁ Νόρθκωτ καὶ οἱ ἄλλοι σπουδαίως ἐπληθύνοντο καὶ ἐσήκωναν κεφάλι, συγχρόνως δὲ τῶν Ἰρλανδῶν τὸ ἐξημμένον κόμμα ἠνώθη καὶ ἀπετέλεσεν ἐν γιγαντώδεις σώμα καὶ τότε Πάρνελ ἀφ' ἐνός, ἐξ ἄλλου δὲ Οὐτίγοι τὸν στρώνουν ὅτ' οὐκ ἐπὶ τὴν φύγην φύγη. Ὁ Λώρδον, ὅστις ἐφθασεν ἐσχάτως ἐκ Χερσάτης, ὁ Ἀρμυγκων, ὁ Ἀμιλτων καὶ Μπράτ ὁ διπλωμάτης...

Π.—Κι' ὁ Σώμερβιλ;

Φ.—Σκάσε λοιπὸν νὰ σοὺ τὰ ἐξηγήσω, μὴ διακόπτης δηλαδὴ νὰ ἐξακολουθήσω. Ὅλοι λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, οἱ κάτω καὶ οἱ ἄνω τὸν ἔριξαν μὲ δώδεκα...

Π.—Δὲν σὲ καταλαμβάνω.
Φ.—Λίγο μὲ μέλει... ἐξ αὐτοῦ θὰ ἔχωμεν κατόπιν σκηναί, ὡς λέγουν, σοβαρὰς καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, διότι ἐξανίστανται αὐθημερὸν οἱ Ῥώσοι, ἐπίσης ἐξανίστανται αὐθημερὸν καὶ οἱ Πρωσσοί, κατόπιν οἱ Αὐστριακοί, κατόπιν δὲ οἱ Γάλλοι, βραδύτερον οἱ Ἰταλοὶ, οἱ Σέρβοι καὶ οἱ ἄλλοι, κατόπιν ἐξανίστανται ἀπροσδοκῆτως ὅλοι καὶ σκίζονται τὴν σημαίαν μας ἐν τῇ Φιλιππουπόλει. Κηρύσσεται ὁ πόλεμος... ἀμέσως ἐκστρατεία, εἰς τὴν Ἑλλάδα γίνεται ἡ τριετής θητεία, οἱ Γάλλοι διευθύνονται κατὰ τὸ Βερολῖνον, οἱ Ῥώσοι διευθύνονται εὐθὺς πρὸς τὸ Λονδίνον, οἱ Γερμανοὶ οὐδεύουσι τροχάδην ὅτι Παρίσι, οἱ Ἀγγλοὶ ὅτι Πητρούπολιν οὐδεύουσιν ἐν λύσσει, οἱ Ἰταλοὶ πλανώμενοι εὐρίσκονται ὅτι Πέστη, οἱ Βούλγαροι ἀνέρχονται κατὰ τὸ Βουκουρέστι καὶ ἐν μέσῳ τῆς κινήσεως καὶ τῆς φουρτούνας ὅλης τῆς οὐν, καθὼς παρατηρεῖς, βρὲ Περικλῆ, τὰς

στρατοπαίδιουν ἄπειροι στρατοὶ περὶ τὸν Αἶμον, πλανᾶται τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ πυρὸς ὁ δαίμων, ἀκούεται παντοῦ φωνὴ ὡς πότε παλληκάρια;

Π.—Κι' ὁ Σώμερβιλ;

Φ.—Σκάσε λοιπὸν νὰ σοὺ τὰ ἐξηγήσω, μὴ διακόπτης δηλαδὴ νὰ ἐξακολουθήσω. Βλέπω σωρεῖας, Περικλῆ, φορεῖων καὶ πτωμάτων, βλέπω πλημμύρας, Περικλῆ, ὅτι τὴν Λάρισσαν ὑδάτων,

ὅτ' αὐτὰ Τροίκαλα, βρὲ ἀδελφέ, δὲν μένει ἐνα σπῆτι, ὁ Χαϊζῆ Σάββας γίνεται Διοικητὴς ὅτι τὴν Κρήτη, ὁ Τσελεπήσαρης ὁρμᾷ κατὰ τῶν ἀλλοφύλων, γίνεται πετροπόλεμος ἀπέναντι τῶν Στὺλων, ἐνῷ δὲ διωκόμενοι κατέχεται τὸ πλῆθος, σκοπτάβει καὶ ἀνευρίσκειται ὁ Κανανῆς λίθος καὶ ἐν μέσῳ τοῦ κυνηγητοῦ καὶ τόσων τρεχαμάτων φωνάζει ὁ Καλογεράς «ὦ θαῦμα τῶν θανάτων!» Τοῦ λίθου τὴν ταυτότητα ὁ Δαμαλᾶς ἀρνεῖται καὶ ὁ Μακράκης ἔξαφνα οἰκτρῶς λιθοβολεῖται.

Π.—Κι' ὁ Σώμερβιλ;

Φ.—Σκάσε λοιπὸν νὰ σοὺ τὰ ἐξηγήσω, μὴ διακόπτης δηλαδὴ νὰ ἐξακολουθήσω. Κύπτουν εὐθὺς τὴν πίστωσιν αἱ Τράπεζαι τοῦ κρά-

τοῦ, οἱ ἔμποροι τοῦ Πειραιῶς ἐν ἀκαρεῖ πτωχεύουν καὶ ἀνοικτὸν λογαριασμὸν μ' ἀναφοράς γυρεύουν, ἐκ τούτου τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ ναυτιλία πάσχει, ἐν ἀκαρεῖ δὲ παύονται ἀμφότερ' οἱ Παράσχοι, ἡ ἱλαρότης φοβερὰ λυμαίνεται τὰς κόμας καὶ λέγεται πὺς ἔδωσε παραίτησιν καὶ ὁ Ῥώμας καὶ ὅλοι περιέρχονται εἰς τόσην ἀπορίαν, ποῦ πάλιν ἀναγκαστικὴν ζητοῦν κυκλοφορίαν.

Π.—Κι' ὁ Σώμερβιλ;

Φ.—Σκάσε λοιπὸν νὰ σοὺ τὰ ἐξηγήσω, μὴ διακόπτης δηλαδὴ νὰ ἐξακολουθήσω. Ὁ κύριος Θεόδωρος σ' αὐτὰς τὰς τρικυμίας ὠθεῖται ὡς ἀτμόπλοιοι πρὸς τὰς οἰκονομίας, ἀλλὰ δὲν βλέπει, Περικλῆ, παντάσῃσι λιμένα καὶ φαίνεται ὁ δυστυχὴς πὺς τάχει σὰν χαμένα. Κάμνει ἐν δάνειον μικρὸν, ἀλλὰ λεπτόν δὲν μένει, κάμνει καὶ ἄλλο δάνειον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ πηγαίνει τότε τὸ βλέμμα ἐνδακρὺς ὅτ' αὐτὴν ἀνατείνει, ἀλλὰ καὶ ὁ Πλάστιγς δάνειον καθόλου δὲν τοῦ δίνει καὶ ὡς ἐκ τούτου, Περικλῆ, μανιωδῶς θυμῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰς ἐκλογὰς ἀμέσως ἀκυρόνει. Κι' ἐνῷ παντοῦ ὁ πόλεμος, βρὲ ἀδελφέ, ἀνέβει καὶ σφάζονται ἀνηλεῶς οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Σλάβοι, ἐνῷ πολλοὶ ὀπλαρχηγοὶ κλέβουν καὶ τρώει κόπαις, ἐνῷ γυρίζουν ὅτ' αὐτοὺς ἀναφανδὸν κοκόταις, ἐνῷ τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ ποτὲ σωστά δὲν εἶναι, ἐνῷ μὲ νόθα γάλατα ποτίζονται αἱ Ἀθῆναι καὶ ἐνῷ ἡ πείνα μᾶς κτυπᾷ καὶ ἡ ζέστη μᾶς ἀνάβει, ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς τοὺς διδασκάλους παύει.

Π.—Κι' ὁ Σώμερβιλ;

Φ.—Σκάσε λοιπὸν νὰ σοὺ τὰ ἐξηγήσω, μὴ διακόπτης δηλαδὴ νὰ ἐξακολουθήσω. Ὁ κύριος Θεόδωρος σ' αὐτὰς τὰς τρικυμίας ὠθεῖται ὡς ἀτμόπλοιοι πρὸς τὰς οἰκονομίας, ἀλλὰ δὲν βλέπει, Περικλῆ, παντάσῃσι λιμένα καὶ φαίνεται ὁ δυστυχὴς πὺς τάχει σὰν χαμένα. Κάμνει ἐν δάνειον μικρὸν, ἀλλὰ λεπτόν δὲν μένει, κάμνει καὶ ἄλλο δάνειον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ πηγαίνει τότε τὸ βλέμμα ἐνδακρὺς ὅτ' αὐτὴν ἀνατείνει, ἀλλὰ καὶ ὁ Πλάστιγς δάνειον καθόλου δὲν τοῦ δίνει καὶ ὡς ἐκ τούτου, Περικλῆ, μανιωδῶς θυμῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰς ἐκλογὰς ἀμέσως ἀκυρόνει. Κι' ἐνῷ παντοῦ ὁ πόλεμος, βρὲ ἀδελφέ, ἀνέβει καὶ σφάζονται ἀνηλεῶς οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Σλάβοι, ἐνῷ πολλοὶ ὀπλαρχηγοὶ κλέβουν καὶ τρώει κόπαις, ἐνῷ γυρίζουν ὅτ' αὐτοὺς ἀναφανδὸν κοκόταις, ἐνῷ τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ ποτὲ σωστά δὲν εἶναι, ἐνῷ μὲ νόθα γάλατα ποτίζονται αἱ Ἀθῆναι καὶ ἐνῷ ἡ πείνα μᾶς κτυπᾷ καὶ ἡ ζέστη μᾶς ἀνάβει, ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς τοὺς διδασκάλους παύει. Κι' ἐν μέσῳ τούτης ταραχῆς καὶ τούτης παραφάσης καὶ ὁ Σκουλούδης, κύριε, οἰκεῖ παρὰ τοῖς Γάλλοις, πωλεῖ τὸ κάθε κτήμα του, πωλεῖ τὴν Κοπαῖδα καὶ χαιρετᾷ διὰ παντός τὴν φίλην του πατρίδα. Φεύγουν καὶ οἱ πρέσβεις ἐνταυτῇ Αὐστρίας-Γερμανίας καὶ γίνονται ἀναστάσεις τῆς ὅλης κοινωνίας.

Π.—Κι' ὁ Σώμερβιλ;

Φ.—Ἐλύσσαξες ὡς αὐτὸν τὸν Πρωτεστάντη καὶ ἀξίζει τώρα νὰ τῆς φᾶς καὶ ἐκ μέρους μου, μπερ-
[μπάντη.

Καὶ ὁ Ῥωμῆος μας προσκυνᾷ
τὸν θεῖον λίθον τῆς Κανᾶ.

Ἄν σὺ ἀλήθεια τῆς Κανᾶ ὁ θεῖος λίθος ἦσαι, γιὰ κάμε θαῦμα ξαφνικὸ καὶ σήμερον κανένα... κινήσου μόνος μὲ τριγμό, καὶ τσάκισε καὶ σκίσε κεφάλαια παπαδίστικα ποῦ συζητοῦν γιὰ σένα.

Ζυγομαλᾶς καὶ μιὰ δασκάλα
μὲ δικαιώματα μεγάλα.

Ζ.—Κυρία μου, καθίσατε...
Δ.—Μερσί... δὲν θὰ καθίσω, δὲν σκέπτομαι παραπολὺ νὰ σὰς ἀπασχολήσω...

Ζ.—Ἄ! τότε μείνατε ὀρθὴ καὶ διατάξατέ με, ἀλλὰ συντόμως πάντοτε...

Δ.—ὦ, ναί! ἀκούσατέ με. Προχθές, ἐνῷ παρέδιδον ὅτ' οὐκ ἐπὶ τέταρτον σχολεῖον, ἀνέγνωσα στὸ κάλυμμα ποῦ εἶχε τὸ βιβλίον, πὺς σκέπτεσθε νὰ κάμνιτε πολλὰς οἰκονομίας...

Ζ.—Παρακαλῶ σας λέγετε, πλὴν μετὰ Κυβερνήσεως σας μέλλει νὰ παύσῃ κατ' αὐτὰς πολλὰς διδασκαλίσσας...

Δ.—Ναί, εἶδον μετὰ θλίψεως πὺς ἡ Κυβερνήσεως σας μέλλει νὰ παύσῃ κατ' αὐτὰς πολλὰς διδασκαλίσσας, εἰς δὲ τὸ ἀκουσμα αὐτὸ ἐν γένει αἱ Ἀθῆναι, ὧν εἰσθε ἀντιπρόσωπος, (τί νόστιμος ποῦ εἶναι!) συνεταράχθησαν πολὺ...

Ζ.—Ἄλλα ἐξηγηθήτε.

Δ.—Θέλω νὰ εἶπω δηλαδὴ καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε, ὅτι θὰ ἦτο ἄδικον καὶ ἄδικον μεγάλον νὰ περιλάβητε καὶ ἡμᾶς μετὰ τῶν διδασκάλων καὶ λόγφ οἰκονομῶν, οὕτως εἰπεῖν, ποικίλων νὰ ῥίψετε εἰς τὰς ὁδοὺς τὸ γυναικεῖον φύλον.

Ζ.—Εἰν' ἀληθές, σκεπτόμεθα χάριν οἰκονομίας νὰ φέρωμεν ὅσον κλάδον σας πολλὰς καινοτομίας, πλὴν δὲν ἀπεφασίσαμεν περὶ ὑμῶν ἀκόμη, καὶ μόλις διωρίσθησαν προχθές οἱ ἀστυνόμοι...

Δ.—Δὲν λέγω, ἀλλ' ἡ εἰδήσεως μ' ἐτάραξε σπουδαίως... (Καλὲ τί μέλι ὑπουργὸς ποῦ εἶναι καὶ τί νέος!)

καὶ διὰ τοῦτο ἔτρεξα μετὰ περιπαθείας νὰ μάθω ἐὰν ἔχεται ἡ φήμη ἀληθείας...

Ζ.—Καὶ δύναμαι, παρακαλῶ, νὰ μάθω τὸν νόμό σας;

Δ.—Μαρία, ὅλη πρόθυμος ὅτιν ἐξοχότητά σας. (Καλὲ αὐτὸς εἶναι παιδί, γιὰ ὑπουργὸς δὲν μοιάζει.)

Ζ.—Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπώνυμον, ἐὰν δὲν σὰς πειράζει.

Δ.—Μαρία, ἔλεγε ὁ Ῥωμῆος, τὸ γένος Ἀθηναῖα, ἔχω δὲ μόνον ἀδελφούς ἐνταῦθα ὡς ἐγγε-

καὶ ἐργάστην ὅτιν ἐκλογικὸν ὑπὲρ ὑμῶν ἀγῶνα οὐκ ὡς διδασκάλισσα, ἀλλὰ καὶ ὡς γοργόνα.

Ζ.—Ὅτι τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τέτοιον κομματάρχη, ἀλλὰ σὰς εἶπον πρὸ μικροῦ πὺς φόβος δὲν ἐπάγει, οὐκ ἔπαιον ἂν ἡ ἐθνικὴ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, εἰ τότε ἡ Κυβερνήσεως τὴν χεῖρά της θὰ θέσῃ καὶ ἐπὶ τῶν διδασκαλισσῶν χάριν οἰκονομίας.

Δ.—Κι' οἱ βουλεπταί μας θ' ἀνεχθῶν τοιαύτας ἀνο-

μίας;

Ζ.—Σὰς εἶπον ἂν ἡ ἐθνικὴ τὸ ἀπαιτήσῃ χρεῖα...

Δ.—Τότε θὰ παύσετε καὶ ἡμᾶς... ὦ καλὰ Μαρία! Λοιπὸν αἱ ὑποσχέσεις σας τί ἐγίναν ἐκεῖναι, αἱ τόσον προστατευτικαί; (καλὲ γλυκὴς ποῦ εἶναι!) καὶ ὅταν αἱ διδασκαλίσσαι τοὺς πέντε δρόμους μείνουν,

εἰπέτε μου, ὦ ὑπουργε, τί μέλλουν ν' ἀπογίνουν;

Ζ.—Ἀλλὰ σὰς εἶπον...

Δ.—Πρὸς Θεοῦ νὰ μᾶς ὑποσχεθῇτε, ὅν ἀληθῶς τὸ φύλον μας ὅλγον ἐκτιμῆτε, ἄλλως πε κηρύσσόμεθα θανάσιμοι ἐχθροὶ σας καὶ τότε, τότε τρέμετε καὶ τὰς διδασκαλίσσας.

Παράπονο Μακράκη
με πίκρα και φαρμάκι.

Ὅλοι με λιθοβολεῖτε καὶ με πέρνετε ἄπο χέρι,
ἀλλ' ἐγὼ σὰς ὑπομένω με μεγάλην καρτερίαν,
ἐπειδὴ καὶ ὁ Ναζωραῖος τέτοια εἶχε ὑποφέρει
ἀπ' ἐκείνην τῶν ἀχρείων Φαρισαίων τὴν φατρίαν.
Ἡ χολὴ ἀντὶ τοῦ μάνα! νά! ἡ μόνη ἀμοιβὴ
εἰς ἐκεῖνον ποῦ ἐμπρός σας με κηρύγματα προβῇ.

Σεῖς ποῦ εἶχετε καθήκον νὰ με τρέφετε πεινῶντα,
με ἀγρίας Καννιβάλων με ὑβρίζετε φωνάς...
ὦ ἀχάριστα, γελοῖα, ποταπά καὶ φαῦλα ὄντα,
σὰς διέφθειρε καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν ὁ Σατανᾶς
καὶ οὔτε βλέπετε ἵστα ὕψη, οὔτ' ἀκούετε καθόλου
καὶ πηγαίνετε τροχάδην ὡς τυφλοὶ κατὰ διαβόλου.

Μαῦρον μέλλον σὲ προσμένει, ὦ εἰδωλολάτριάς πόλεις!
μελανὰς ὡς πίσσαν βλέπω ἵστον αἰθέρα σου νεφέλας...
πότε ἄλλοτε τοὺς φίλους τοῦ Χριστοῦ ἐλιθοβολεῖς;
πότε ἄλλοτε προφήτας ἐπερίπαιζες καὶ ἐγέλας;
πότε ἄλλοτε καὶ ἐμένα με λεμόνια ἐκυνήγας;
ἄλλοτ' ἔτρεχες με τρόμον εἰς τοὺς λόγους μου καὶ ἐσίγας.

Τώρα ὅμως αἰσχρὰν πόλιν σὲ κατήντησαν εἰδώλων,
τὸν θεόπνευστον προφήτην φανερὰ λιθοβολεῖς,
παραδίδεσαι εἰς χεῖρας ἀντιχρίστων διαβόλων
καὶ ἀκοῦς τὸν Δεληγιάννην μετὰ πίστεως πολλῆς.
Καὶ ὁ Σιμωνικὸς ἐκεῖνος κατ' ἐμοῦ σὲ διαφθείρει
καὶ εἰς Τάρταρα καὶ βόθρους καὶ κρημνοὺς σὲ παρασύρει.

Μὲ τὴν δυνάμιν σας ὅλην τὸν Μακράκην βοηθεῖτε,
Μακρακίστριαι γυναῖκες καὶ πιστοὶ μου μαθηταί
καὶ τὰ ἴχνη τοῦ ποδός μου ἐν σιγῇ ἀκολουθεῖτε...
πετροπόλεμον τοιοῦτον δὲν ἐπρόσμενα ποτέ.
Πᾶν, ἐπέρασαν τῆς δόξης καὶ τῆς φήμης μας τὰ χρόνια
καὶ ὅπου τώρα μᾶς ἀκούσουν μᾶς ἀρχίζουν ἵστα λεμόνια.

Βοηθεῖτε τὸν Μακράκην καὶ με χέρια καὶ με στόμα,
ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι ἐν Κηρύγματι καὶ Λόγῳ,
ἐπειδὴ καὶ σεῖς ἵστα πέτραις ἄν μ' ἀρχίσετε ἀκόμα,
ποῦ θὰ βρῶσκω χαρτζηλίκι; ποῦ θὰ μένω; πῶς θὰ τρώγω;
Μὴ μ' ἀφίνετε μονάχον εἰς αὐτὴν τὴν παραζάλην
καὶ τὴν πρώτην δυνάμιν μας θ' ἀνακτήσωμεν καὶ πάλιν.

Μὴν ἀκούετε τοὺς φαύλους, μὴν ἀκούετε τὰ κτήνη,
μὴν ἀφήσετε ποτέ σας τὴν ἀγκάλην τὴν ἐμὴν
καὶ ἂν μᾶς πῆραν με τῆς πέτραις, τὸ τρισύνθετον θά μείνῃ
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων... Ἀλληλούϊα... ἀμήν!
Βοηθεῖτε τὸν Μακράκην σεῖς οἱ τόσοι μαθηταί του
ἐν ὀνόματι ἐκείνου τοῦ ἁγίου τρισυνθέτου.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἵστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με τῆς βρώμας τῶν Χαιτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Θρηῖνος δασκάλων
μικρῶν-μεγάλων.

ὦ δυστυχεῖς δασκάλοι με τ' ἀχαμνὸ κεμέρι,
τί ἀραγε μᾶς ἔχει ἡ μοῖρά μας γραπτό
καὶ κόβουν τὸν λ ο υ φ έ μας αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι
καὶ ὅλους μᾶς ἀφίνουν γυμνοὺς χωρὶς λεπτό;
Εἶναι ἀλήθεια τοῦτο ἢ ἔτσι μᾶς τὸ λένε
καὶ κάνουν τοὺς δασκάλους σὰν τὰ μωρὰ νὰ κλαῖνε;

Ἐκεῖναις τοῦ Τρικούνῃ ἡ φοβεραῖς σπατάλαις
εἰς τὴ φτωχὴ μας ῥάχη λοιπὸν θὰ ξεθυμάνουν;
ὦ δυστυχεῖς δασκάλοι! ὦ ἀμοιραῖς δασκάλαις!
σ' ἐμᾶς οἰκονομίαις εὐρέθησαν νὰ κάνουν;
καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος κανένας νὰ πληρώνῃ,
καὶ τάβαλαν μαζί μας ἔτσι καλὰ καὶ σώνει;

Θρηνηστε, γενναῖοι γραμμάτων θιασῶται,
ἀντάραις καὶ φουρτούναις μᾶς ἦλθαν ξαφνικαῖς,
σφαλίστε τὰ βιβλία καὶ ἀρχίσετε νὰ τρῶτε
τὰ σχόλιά σας ὅλα καὶ τῆς γραμματικαῖς.
Μὲ τὰ χαρτὰ τραφῆτε καὶ γίνετε σὰν τσίροι,
καὶ εἰς ὅλους μας Ἡ ρ ο φ α τὸ ἔθνος θ' ἀνεγείρῃ.

Ἀνάθεμα σ' ἐκεῖνον ποῦ γραμμάτια γυρεύει,
ποῦ τρώγεται καὶ ἰδρόναι με τόσα λεξικά...
καὶ τὸ ψωμί ἀκόμη μὴ μ' ἐμένα θὰ νηστεύῃ
καὶ ἄλλο δὲν θὰ τοῦ μείνῃ ἀπὸ τὰ νυκτικά.
Αὐτὸς ἀρχὴ δὲν βρῖσκει, δὲν βρῖσκει οὔτε τέλος
καὶ γίνεται σὰν ῥέγκα, σὰν κύριος Σεμτέλος.

Ἐκεῖνος ὁ γρουσουζης καὶ ἡ Σπανομαρία
μᾶς ἔφερε καὶ φέρνει φορικτὴ τζαναπειτιά...
ἂν τὸν Σπανὸν δὲν εἶχε ἡ τῶν σοφῶν χορεία,
ποτέ των οἱ δασκάλοι δὲν θ' ἄτρωγαν χαρτὰ.
Καὶ ἂν ὁ Σπανὸς μ' ἐμπόρεση νὰ βγάλῃ δύο τρέχες,
ἴσως ἀλλάξουν τότε καὶ ἡ στραβαῖς μας τύχαις.

Εἰς ἕνα φίλον κύριον
θερμὸν συγχαρητήριο.

Τὸν φίλτατον Ψιμούλην, τὸν νέον ἀστυνόμον,
με ὅλη τὴν καρδιά του καὶ ὁ Ῥωμηὸς συγχαίρει,
νοήμονα, γενναῖον, ἀβρὸν καὶ γαλαντόμον,
καὶ ἐλπίζομεν τιμιποῦσι καλὸν νὰ μᾶς προσφέρει.

Εἰς τοῦ Γεωργίου Κλάρα τὸ γνωστὸν καπνοπωλεῖον,
ποῦνα μες ἵστο Βυζαντίου τὸν μεγάλον καφωφενεῖον,
ἐκεῖ ποῦρα καὶ τσιγάρα καὶ καπνὸς κατ' ὅλα πρώτης
καὶ ἅς τρέχῃ νὰ φουμάρῃ ὁ καθὲς συμπατριώτης.

Καφωφενεῖον-Εὐφροσύνην — νύκτα μ' ἐμένα συζητούντων,
με μ' ἀπὸ τῆς καμπόσους, — πατρίστῃδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σάντοφρια — καὶ μ' ἕνα μάνδρα με γαϊδούρια.

Στ
πλ
ἀκ
κ
Π.—Κ
μ
βλ
βλέ